

GESPREKKEN OP DE ZUIDPIER

Dana Constandse

I

Het laatste stuk met de bus heb ik maar één medereiziger. Op weg naar het strandpaviljoen kijk ik om waar hij blijft en zie hem nog vlakbij de halte. Met zijn kijker zoekt hij de hemel en de havenweg af. Zo moet het natuurlijk, vogels kun je overal verwachten. Toch ga ik eerst in het paviljoen koffiedrinken en mijn blaas legen en pas dan zet ik mijn blik op scherp.

Langs het strand groeien alweer nieuwe duintjes, kleine plooiën waartussen zich van alles kan verbergen. Ik vorder langzaam, kijk steeds uit naar de geringste beweging, en vervloek een dame met hond die er vanaf de andere kant dwars doorheen komt gelopen en koers zet naar zee. Ze verjaagt daarmee meteen een stel onbekende vogeltjes. Ik hoor een heldere triller en zie ze in de richting van de pier vliegen. En daar staat mijn collega van de bus ze net mooi op te wachten. Vlak voor hem langs zwenkt de zwerm af naar zee en buigt dan weer in een wijde boog landinwaarts naar ergens voorbij het paviljoen. Jammer, dat waren misschien wel sneeuwgorzen en die heb ik nog nooit een tijdje rustig kunnen observeren.

Bovenop de pier kijk ik toch telkens weer even naar de dobberende Eider-eenden, waarvan sommige mannetjes al aardig beginnen te kleuren. Zelfs het duiken van Futen volg ik met aandacht, ze doen dat zo mooi met een boogje. Zelfs sta ik een tijd stil voor de Meeuwen, die in een grote groep achter de branding drijven. Ik hou niet zo erg van Meeuwen.

Dan wordt de afstand tussen mij en mijn busgenoot steeds kleiner. Hij heeft zijn telescoop op korte pootjes langs de kant gezet en blijft erachter gehurkt naar omlaag kijken. Daar zal wel wat bijzonders zitten, maar ik wil hem niet hinderen en wijk al vroeg uit naar de andere kant. Als ik hem ongemerkt denk te passeren, hoor ik ineens zijn stem.

"Do you know," zegt hij en kijkt heel even op, "if they are Bonte Strandloper?"

Verbaasd sta ik stil. Een zeldzame vogel is dat, een Engelsman die Nederlandse namen correct uitspreekt. Ik steek voorzichtig over en kijk met hem mee naar het foeragerende troepje beneden op de bazaltblokken.

"With the red legs are Steenlopers," zeg ik, dankbaar dat ik de soortnamen niet hoeft te vertalen. "But I am not sure about the others. The Paarse perhaps. I am not very good in lopers."

Hij lacht. Tuurt weer een tijdje.

"Yes, I am sure they are Bonte Strandloper."

Kennelijk kan hij het wel zonder mij. "Nog veel succes," zeg ik dus. En vergeet te vragen waarom hij denkt dat het bonte zijn.

II

Achter me remt een fietser: "Wat zijn dat voor kleine vogeltjes?" Ze gaan er al vandoor, hun witte stuiten bewegen nog lang boven het grauw van de golven.

"Tapuiten," zeg ik en blijf een soort pieper in het oog houden, die op de stenen is achtergebleven.

"Waar komen die vandaan?"

"Ja, uit het noorden; Scandinavië of zo."

Het zal de Oeverpieper wel weer zijn, de Waterpieper is veel lichter. Maar ik zie hem tegen de zon in. Vorig jaar hadden twee vogelaars het hier over Waterpiepers en sindsdien hou ik daar rekening mee. Op de terugweg nog maar eens kijken.

Ik draai me om en verneem hoe hij hier eens een zwerm bijen van de rotsen heeft geschept.

"En zo'n groen vogeltje, wat is dat? Een parkiet?" Hij trekt zijn hoofd scheef: "Maar hij heeft een lange staart."

Het is ook een verwarrende naam, alles wat groter is dan de bekende kleine kooivogeltjes heet immers papegaai? Ik geef inlichtingen over het ontstaan van de kolonie Halsbandparkieten in Amsterdam en vraag of hij ze dan hier in de buurt heeft gezien. Nee, in Amsterdam, daar heeft hij een zwager wonen.

"Maar ze hadden geen halsbandje om, hoor." Hij zit alweer op zijn fiets en rijdt voor me uit naar de punt.

Als hij niet lang daarna terugkomt, steekt hij al van ver zijn hand op en roept me in het voorbijgaan toe, dat hij ze nou goed heeft gezien: "Ze zijn verderop gaan zitten, die schavuiten van u."

Ook deze keer kijkt hij niet om of ik lach.

III

Op een blok in de zon pak ik de gids erbij en zoek de Strandlopers. De Paarse zie je vaak in gezelschap van de Steenlopers en het zijn de enige kleine donkere met gele poten. Hadden ze gele poten? Ik kijk vergeefs naar mijn Engelsman uit. Dan nadert van de andere kant een duidelijk als vogelaar uitgedoste boom van een kerel met een supergroot kijkkanon. Ik hoop dat hij mij niet nodig heeft, maar hij houdt nadrukkelijk halt.

"Nog wat bijzonders?"

"Tapuiten," begin ik aarzelend. Het maakt geen indruk. De vraag was trouwens meer een inleiding voor zijn eigen opsomming: vier soorten meeuwen en de Futen natuurlijk, dan een Kuifaalscholver, Zee-Eenden, ja daar ver weg op zee," hij maakt een royaal armgebaar richting Engeland, "ook Grote Sterns, een Boomvalk en een Grauwe Vliegenvanger."

Mijn bewonderende uitroep vat hij op als ongeloof.

"Het was er echt een, helemaal aan het begin. Ik heb hem nog opgezocht, want die is echt wel ongewoon hier. Hij zat kennelijk achter de insekten aan."

"Net als de Tapuiten," zeg ik. "Die schijnen nu trouwens bij de punt te zitten."

Weer reageert hij niet, hardop wikt en weegt hij alle argumenten voor zijn vliegenvanger. Zou het hem dwarszitten dat hij mijn 'schavuiten' niet heeft gezien?

Als hij is vertrokken, strijkt er vlakbij een groepje Witte Kwikken tussen de basaltblokken neer. Die heeft hij dus ook gemist. Hoewel, hij noemde zelfs geen Eidereenden of Steenlopers. Zijn die misschien niet bijzonder genoeg voor zijn lijst? Of kijk je met zo'n kanon over de gewone soorten heen?